

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—
Ἐξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ · ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15, Ἑσωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λσπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰανουαρίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 9

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

—Ὁμοίους μου;... Δὲν ἔχω!

—Εἴσαι μέσα σὲ φίλους...

—Φίλους;... Ἐγὼ φίλους;... ἐφώναζε

ὁ ἄγνωστος σκεπάζων τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια. Ὅχι, ποτέ! ἀρίστε με! ἀρίστε με!...

Ἐπειτα ἔτρεξε ὡς τὴν ἄκρην τοῦ ὁροπεδίου καὶ ἐκεῖ, κυττάζοντας τὴ θάλασσα, ἔμεινε πολλὴν ὥρα ἀκίνητος.

Ὁ Κύρος Σμιθ βρῆκε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς διηγήθηκε αὐτὴ τὴ σκηνή.

—Ὑπάρχει λοιπὸν κάποιο μυστήριον στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Κάποια μεγάλη τύφισι τὸν βασανίζει καὶ μὴ αὐτὴ ξαναγύρισε στὸν ἀνθρωπισμό.

—Δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τί ἀνθρώπου κουβαλήσαμε δῶ! — χάμω ἔκαμε ὁ Πέγκροφ. Αὐτός, μάτια μου, ἔχει μυστικά...

—Ποῦ θὰ τὰ σεβασθοῦμε! τὸν ἔκοψε ἀμέσως ὁ Κύρος Σμιθ. Ἄν ἔκαμε κανένα λάθος, καὶ ἐγκλημα ἔστω, τὸ ξεπλήρωσε μὲ τὸ παραπάνω καὶ στα μάτια μᾶς εἶνε ἐξαχνισμένος.

Δυὸ ὁλόκληρες ὥρες, ὁ ἄγνωστος ἔμεινε μονάχος 'ς ἐκείνη τὴν ἄκρην, νὰ κυττάζῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ αναπλάττῃ ἴσως μὲ ἀναμνήσεις ὅλον τοῦ παρελθόντος, — ἀναμνήσεις ἴσως φοβερὰς καὶ παρελθόντος ἀπαίσιου... Οἱ ἄποικοι, χωρὶς νὰ τὸν χάσουν ἀπὸ τὰ μάτια τους, δὲν ἐξήτησαν νὰ ταράξουν ἐκεῖνον τὸν ρεμβασμό.

Ἀλλὰ ὑπερ' ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὁ ἄγνωστος, σὰ νὰ πῆρε πια μιὰ ἀπόφασι, γύρισε καὶ ἐπλησίασε μονάχος τὸν Κύρο Σμιθ. Τα μάτια του ἦταν κόκκινα, ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει, ἀλλὰ δὲν ἔκλαιγε πιά. Ὅλη του ἡ φυσιογνωμία φανέρωνε τώρα μιὰ βθεῖα ὑποταγή. Ἦταν σα φοβισμένος, προσπαθοῦσε νὰ μικραίνει, νὰ χαμηλώνῃ, νὰ ξαρώνῃ, καὶ τὰ

μάτια του ἦταν διαρκῶς κατεβασμένα στὴ γῆ.

—Κύριε, ρώτησε τὸν Κύρο Σμιθ, οἱ σύντροφοί σας καὶ σεῖς, εἰσθε Ἀγγλοὶ;

—Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, εἰμαστε Ἀμερικανοί.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ἐψιθύρισε μονάχος του: «Τόσο τὸ καλλίτερον».

—Καὶ σύ, φίλε μου; τὸν ρώτησε ὁ μηχανικός.

—Ἀγγλὸς! ἀποκρίθηκε γοργά.

Καί, σὰ νὰ τοῦ χαμᾶν μεγάλο κόπο τὰ λίγ' αὐτὰ λόγια ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ προσφέρῃ, ἀπομακρύνθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ στὴν ἀμμουδιά, ἀπὸ τὸν καταρράκτη ὡς τὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας, σὲ κατάστασι μεγάλης ταραχῆς.

Ἐπειτα, μιὰ στιγμή ποὺ περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ, στάθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί μῆνα ἔχουμε;

—Νοέμβριον! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς.

—Καὶ τί ἔτος;

—1866.

—Δώδεκα χρόνια! Δώδεκα χρόνια! ἐφώναζε ὁ ἄγνωστος.

Καὶ τὸν ἄφισε ἀπότομα.

Ὅταν ὁ Χάρμπερτ ἀνακοίνωσε στοὺς συντρόφους του τὴ μικρὴ αὐτὴ συνομιλία, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἐκπληκτος, ἐφώναζε:

—Ὅσοι δώδεκα χρόνια ἔκαμε στὸ νησί, ποῦ τὸν βρῆκαμε;

—Ἔτσι, φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Φαντασθῆτε λοιπὸν δώδεκα χρόνια ἐρημίας, ἀπομονώσεως, καὶ ὑστερα μάλιστα ἀπὸ ποῖος ἔρει: εἰ καταραμένη ζωὴ! Χάνει ὁ

«Ἀρπάξε τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λαιμό...»

άνθρωπος τα λογικά του, ή όχι;

— Αρχίσα να πιστεύω, είπε τότε ο Πέγκροφ, ότι αυτός ο άνθρωπος δεν βγήκε στη νήσο Θαδωρ από ναυάγιο, αλλά ότι τον πήγαν και τον άπαρτησαν εκεί, ύστερ' από κάποιο έγκλημα.

— Μπορεί, αποκρίθηκε ο δημοσιογράφος. Άν είχε όμως έτσι, εκείνοι που τον άφισαν στο νησί, θα γυρίσουν βέβαια μια μέρα να τον πάρουν.

— Άλλα δεν θα τον βρουν, έκαμε ο Χάρμπερτ.

— Τότε λοιπόν, είπε ο Πέγκροφ, πρέπει να τον ξαναπάμε και...

— Φίλοι μου, τους έκοψε ο Κύρος Σμιθ, άφιστε τ' αυτά. Πρέπει πρώτα να μάθουμε με ποιόν έχουμε να κάμουμε. Μου φαίνεται ότι ο δυστυχισμένος αυτός υπέφερε πολύ, ότι τιμωρήθηκε σκληρά για το έγκλημά του, όποιο κι αν ήταν, και ότι αισθάνεται την ανάγκη να μιλήσει, να ξεθυμάνη. Άς μ'ήν τον βιάσουμε να μ'ας διηγηθή την ιστορία του. Θάλλη ώρα να τον κάμη μοναχός του. Κι' άμα τή μάθουμε, τότε πια θα ιδούμε τι πρέπει να γίνη. Ο Ίδιος άλλως τε θα μ'ας π'ή αν έχη ακόμη την έλπίδα ότι θα γυρίση μια μέρα στην πατρίδα του, άμφιβάλλω όμως.

— Γιατί; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

— Γιατί αν ήταν βέβαιος ότι, σε ώριμνη προθεσμία, θα πήγαιναν να τον πάρουν, θα περίμενε ήσυχα την ώρα της άπελευθερώσεώς του και δεν θα πετούσε στη θάλασσα τη μποτίλλια μ' εκείνο το χαρτί. Ναι, το πιθανότερο φαίνεται ότι ήταν καταδικασμένος να πεθάνη 'ς εκείνο το έρημονησί, χωρίς να ξαναϊδή ποτέ τους όμοιους του.

— Ένα πράγμα όμως δεν μπορώ να το καταλάβω, είπε ο ναύτης.

— Τι πράγμα;

— Αν πραγματικώς έχη δώδεκα χρόνια αυτός ο άνθρωπος στη νήσο Θαδωρ, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι από πολύ πολύ καιρό θα βρίσκεται 'ς αυτή την κατάσταση της άποκτηγώσεως.

— Φυσικά.

— Το χαρτί λοιπόν εκείνο θα το έγραψε, όταν ήταν ακόμη στα συγκαλά του, δηλαδή έδω και χρόνια πολλά.

— Ναι, βέβαια... και όμως φαίνεται φρεσκογραμμένο.

— Έπειτα, πώς να παραδεχθούμε ότι ή μποτίλλια εκείνη έκαμε όλόκληρα χρόνια για να φθάση από τη νήσο Θαδωρ στη νήσο Λίγκολν;

— Αυτό δεν θάταν τόσο παράξενο, είπε ο δημοσιογράφος. Δεν μπορεί να τριγύριζε έδω απέξω χρόνια και χρόνια; Ή να στάθηκε πουθενά, στην άκρογιαλιά, και να έμεινε;

— Όχι, αποκρίθηκε ο ναύτης, γιατί έπλεε άκόμη. Ούτε μπορούμε να υποθέσουμε, ότι, άφου έμεινε πολύ ή λίγο καιρό στην άκρογιαλιά, την ξαναπήρε ή

θάλασσα, γιατί 'ς εκείνο το μέρος είχε δλο βράχοι και θάσπαζε χωρίς άλλο.

— Άλήθεια, ψιθύρισε ο μηχανικός βαθυσυλλογισμένος.

— Έιτετα, έπρόσθεσε ο ναύτης, αν το χαρτί εκείνο, είχε γραφθ'ή πρό καιρού, αν έμεινε πολλά χρόνια κλεισμένο μέσα στη μποτίλλια, δεν θα ξεθωρίαζε, δεν θα έσθυνε από την ύγρασία; Και όμως το βγάλαμε σε πολύ καλή κατάσταση.

Ήταν πολύ σωστή ή παρατήρησι του ναύτη: υπήρχε έδω κάτι άνεξήγητο, γιατί πραγματικώς, όταν το σημείωμα εκείνο βγήκε από τη μποτίλλια, έφάνη ως να είχε γραφ'ή χθές. Έπειτα προσδιώριζε τη θέση της νήσου Θαδωρ, έδινε το πλάτος της και το μήκος με την μεγαλύτερη ακρίβεια. Τέτοιες έπιστημονικές γνώσεις μπορούσε να έχη ένας ναύτης άπλός;

— Άς είνε, έκαμε ο Κύρος Σμιθ: τάνεξήγητα αυτά θα εξηγηθουν, όταν θα θελήση να μ'ας μιλήση ο νέος μας σύντροφος.

Άλλα περνούσαν ή μέρες, χωρίς ο άγνωστος να προφέρη λέξι. Δεν άπομακρύνετο καθόλου από το όροπέδιο. Έσκαβε χωρίς να γάνη στιγμή, χωρίς νάναπαύεται σχεδόν καθόλου, άλλα πάντα μονάχος. Στο Γρανίτινο Παλάτι δεν άνέβαινε το μεσημέρι, μολονότι τον προσκαλούσαν έπίμονα να συμμερισθ'ή το γεύμα τους, άλλα έτρωγε στο χωράφι λίγα χόρτα ώμά.

Πολλές φορές και τη νύκτα δεν έπήγαινε στην κάμαρα, που του είχαν δώση, άλλα κοιμούνταν έξω, κάτω από κανένα δένδρο, κι' όταν έδρεχε, έχώνετο 'σε καμμία κουφάλια. Έτσι ζούσε όπως τον καιρό που δεν είχε άλλο άσυλο από τα δάση της νήσου Θαδωρ. Κι' οι άποικοι, άφου είδαν ότι δεν μπορούσαν με κανένα τρόπο να τον κάμουν νάλλάξη ζωή, τον άφιναν κι' έπερίμεναν...

Μια μέρα όμως, την 10 Νοεμβρίου, κατά της όκτω το βράδυ, τη στιγμή που άρχιζε να σκοτεινιάζει, ο άγνωστος παρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστα στους άποίκους, που ήταν μαζεμένοι στη βεράντα. Τα μάτια του έλαμπαν πρ'άξενα, το πρόσωπό του είχε ξαναπάρη την άγρία έκφρασι την πρώτη.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του έτρόμαξαν λίγο, όταν μάλιστα παρατήρησαν, ότι τα δόντια του κτυπούσαν σαν του ανθρώπου που έχει πυρετό. Τι έπαθε μογομιάς; Ή θέα των όμοίων του του έγεινε πια άνυπόφορη; Είχε βαρεθ'ή τη ζωή που έκανε τώρα κοντά τους; Κι' ήθελε να ξαναγυρίση στην έρημιά και στην άποκτηγώσι, από μια άκατανίκητη ισταλγία;...

Εξούς άρχισε να τους μιλή με φράσεις άσυναρτητες, κοιμένες:

— Γιατί είμαι 'δω;... Με ποιά δικαίωμα με πήρατε άπ' το νησί μου; Ίπαρχει κανένας δεσμός, καμμία σχέση μεταξ'ή μας;... Έβέρετε ποιάς είμαι... τι έκαμα... και γιατί ήμουν εκεί—πέρα μονάχος;... Και

ποιάς σ'ας είπε πώς δεν μ' άφισαν για πάντα... καταδικασμένο να πεθάνω εκεί;... Έβέρετε το παρελθόν μου; Έβέρετε αν δεν έκλεψα, αν δεν έσκότωσα... αν δεν είμαι ένας καλ'ή άνθρωπος, ένας κακοýργος... που δεν του άξίζει παρα να ζ'ή στην έρημιά, σαν το ζώο, σαν το κτήνος... Πέστε μου, το έβέρετε;...

Οι άποικοι τον άκουαν χωρίς να τον διακόπουν. Ήταν φανερό, ότι ή όμολογίες εκείνες του ξέρευγαν χωρίς να θέλη. Ο Κύρος Σμιθ έδοκίμασε τότε να τον καταπραύνη και τον έπλησίασε, άλλα εκείνος τραθήχθηκε ζωηρά.

— Όχι, όχι! έφώναξε. Μιά λέξι άκοιμη... Είμ' έλεύθερος;

— Είσ' έλεύθερος! του άποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Λοιπόν χαίρετε! έφώναξε.

Κι' έφυγε σαν τρελλός.

Ο Νάβ, ο Πέγκροφ, ο Χάρμπερτ έτρεξαν ως το δάσος, άλλα εγύρισαν μονάχοι.

— Άφιστε τον να κάμη όπως θέλει! είπε ο μηχανικός.

— Δεν θα ξοναγυρίση ποτέ! έφώναξε ο Πέγκροφ.

— Θα ξαναγυρίση! άποκρίθηκε ο μηχανικός.

Από τότε πέρασαν ήμέρες πολλές. Άλλα ο Κύρος Σμιθ είχε πάντα την ιδέα, σαν ένα προαίσθημα, ότι άργά ή γρήγορα, ο άγνωστος θα ξαναγυρίζε.

Έξακολουθούσαν έντωμεταξύ ή διάφορες έργασίες, τόσο στο όροπέδιο της Τερψιθέας, όσο και στη στάνη, όπου ο Κύρος Σμιθ έλογάριαζε να κτίση μια έσκαυλι. Έννοείται ότι οι σπόροι που είχε φέρη από την νήσο Θαδωρ ο Χάρμπερτ, φυτεύθηκαν με την μεγαλύτερη έπιμελεια. Το όροπέδιο άποτελούσε τώρα ένα μεγάλο λαχανόκηπο. που δεν άφινε τους άποίκους να ήτυχάσουν, γιατί όλο σχεδόν τον καιρό υπήρχε εκεί έργασία για όλους.

Την 15 Νοεμβρίου έγεινε κι' ο τρίτος θερισμός. Ο πρώτος εκείνος κόκκος σίτου, που είχε φυτευθ'ή πρό δεκαοκτώ μηνών, έδωσε αυτή τη φορά τέσσερες χιλιάδες κοιλιά, δηλαδή έπάνω από πεντακόσια εκατομμύρια κόκκους! Ή άποικία ήταν τώρα εξασφαλισμένη από στάρι, γιατί έφθανε να σπέρνη καμμία δεκαρία κοιλιά τον χρόνο και να έχη όσο της έχρειάζετο για την τροφή ανθρώπων και ζώων.

Ή συγκομιδή έτελειώσε και το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Νοεμβρίου άφ'ερώθηκε στην κατασκευή ψωμιού.

Άλήθεια είχαν στάρι, όχι όμως κι' άλευρι' ένας μύλος λοιπόν ήταν άπαραίτητος. Ο Κύρος Σμιθ θα μπορούσε να χρησιμοποιήση για την κίνησή του τον δεύτερο καταρράκτη που έπεφτε στην Εύχαριστία, άφου ο πρώτος είχε ήδη

χρησιμοποιηθ'ή. Ίστερ' από συζήτησι όμως, άποφασίσθηκε να κάμουν έναν άπλο άνεμόμυλο έπάνω στην Τερψιθέα. Ή κατασκευή του δεν θα τους έδωκόλευε περισσότερα από την κατασκευή ενός νερομύλου και ήταν, από τ'άλλο μέρος, έβαισι ότι στο ψηλό εκείνο πλάτωμα ο άέρας δεν θάλλεπε ποτέ.

— Άφινω δά, έλεγε ο Πέγκροφ, ότι ένας άνεμόμυλος είνε φαιδρότερο πρ'άγμα και θα στολιζή ώραίότερα την έξοχή μας!

Εδιάλεξαν λοιπόν την ξυλεία, που θα έχρειάζετο για το σπιτάκι και τον μηχανισμό του άνεμομύλου, και τους όγκόλιθους που θα τους έκαναν μολέπες. "Όσο για τα πανιά των στερών, θα τα προμήθευε κι' αυτά το άνεξάντλητο μαπαλλόνι.

Ο Κύρος Σμιθ έκαμε το σχέδιο, άφου διάλεξαν την καταλληλότερη θέση, λίγο πιο πέρ' από το πτηνοτροφείο, κοντά στην όχθη της λίμνης. Πρώτα μιά δάσι στερεή από χοντρά ξύλα, έπάνω 'ς αυτήν ένας άξονας κάθετος και γύρω στον άξονα αυτόν το σπιτάκι με το μηχανισμό του, ώστε να μπορούν να το γυρίζουν όλακαιρο κατά τον άέρα.

Όλοι έλαβαν μέρος στην κατασκευή του μύλου και ως την 1 Δεκεμβρίου ήταν τελειωμένος. Τίποτα δεν του έλειπε. (Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

ΝΑΣ πολύ σεβαστός και αγαπητός μου φίλος, μανιακός φίλος του Ώραιου, και μάλιστα του παλ'ή, —γιατί το παλ'ή ώραίο το βρίσκει ώραίότερο από κάθε καινούργιο, —φαντάσθηκε

πώς έκαμε μιά μεγάλη καλλιτεχνική ανακάλυψι. Σε κάποια δηλαδή από της έκδρομής του στής έξοχής της Άττικής, μπήκε 'ς ένα έκκλητάκι κι' είδε στο μικρό του τέμπλο, άπλωμένη άπάνω από της θύρες ως το ταβάνι, μιά μεγάλη και μαυρισμένη εικόνα, που παρίστανε τον Μυστικό Δείπνο. Την κύτταζε καλά, του φάνηκε έξοχη, και προπάντων παλ'ή, μ'α πολύ παλ'ή... Ποιάς ξέρε τίνας μεγάλου θυλάτινου άγιογράφου να ήταν έργο πρωτότυπο κι' από ποι'ά περίφημη έκκλησία να έζεπεσε 'ς εκείνο το ρημοκλήσι! Τέτοια συμβαίνουν συχνά. Κάποιον καιρό μιά έκκλησία γκεμίζεται, ένα παλάτι λεηλατείται... Οι θησαυροί τους εφορτώνονται 'ς ένα πλοίο... το πλοίο ναυαγεί... όσα

καλλιτεχνήματα μπορούν να επιπλέουν, σανίδες, μουσαμάδες, ή θάλασσα τα ξεβράζει έδω κι' εκεί... τα βρίσκουν οι ψαράδες στ' άκρογιαλι και τα χαρίζουν στην μικρά ένορία τους.

Στην πατρίδα μου, θυμάμαι, ένας θαυμάσιος βυζαντινός θρόνος, παλαιότατος, από ξύλο σκαλισμένο, βρίσκονταν στη μικρή έκκλησία ενός χωριού και χρητίμευε ως άγια τράπεζα, ώς ότου ένας φιλόκαλος Δεσπότης τον πήρε, τον κουβάλησε στη χώρα και τον ξανάκαμε θρόνο στη Μητρόπολι. Κι' αυτόν, πρό αιώνων, τον είχε ξεβράση ή θάλασσα. Γιατί λοιπόν να μη συνέβη κάτι τέτοιο και με τον Μυστικό Δείπνο του Ξωκλήτισου της Άττικής; Γιατί να μην είνε ένα έργο παλ'ή, μεγάλο, άξιο να στολίση την Έθνική Πινακοθήκη;

Ο φίλος μας το φαντάζονταν, το εύχονταν με την καρδιά του, δεν ήταν όμως και βέβαιος. Και για να βεβαιωθ'ή, ξεμυστηρευθηκε την ανακάλυψι του σε μερικούς φίλους του, φιλότεχνους, είδήμονες, και τους παρακάλεσε να πάνε μιά μέρα μαζί, να εξετάσουν την εικόνα και να του πουν. Στην έκδρομή αυτή, που έγεινε εν άπόγευμα, την περασμένη έβδομάδα, έλαβα μέρος κι' εγώ. Ή περιέργεια, ή έλπίδα καλλίτερα, πώς θα βλεπα κάτι σπουδαίο, μ' έκαμε ν' άψηφίσω τον καιρό, χιονιά, μ' άέρα δυνατό και με σκόνη. Μπήκαμε στο τραμ των Πατησίων, — είματε καμμία δεκαριά, ένας ζωγράφος, ένας τεχνοκρίτης, ένας ερασιτέχνης, δυο τρεις κυρίες, — βγήκαμε στην Άλυσίδα κι' από κεί ξεκινήσαμε για τον Ποδονίτη και το έκκλητάκι, που άπείχε ως μισή ώρα. Δεν θα σ'ας διηγθ'ή της μικρής μας περιπέτειας, ούτε θα σ'ας πω για τ'ά γέλια που κάμαμε στο δρόμο, δερνόμενοι από τον ψυχρό άέρα και βλέποντες πέρα την κορφή του Όζ'ά κουκουλωμένη με σύννεφα, που βέβαια θα την έχιονίζαν. Εγώ μουρμούριζα λιγάκι με τον καιρό που διαλέξαμε.

— Για έκδρομή είνε ο καλλίτερος! άπαντούσε ο σεβαστός μας φίλος, που ήθελε να μ'ας τ'α παρουσιάξη όλα εύκολα. Άρ' τί ήθελες; Νά κάνη ζέστη, να ιδρώνουμε;...

— Ναι, μ'α όχι και να φυσά τόσο πολύ...

— Έ, και πώς φυσά; Είνε κανένα κακό ο άέρας; Ή έλ'ήες θα κάνουν φσσσσςςς... Μ'ας βλέπτε αυτό; Δεν κάνουν όπως θέλουν;

— Μ'α κάνει και κρύο.

— Τρέξε ν' ανάψης!

— Μ'α έχει και σκόνη...

— Παρακάτω δεν θάχη.

— Κι' αν χιονίση;

— Τόσο το καλλίτερο! θα παίξουμε και χιονιές!

Έπί τέλους έρθάσαμε, άνοιξαμε το έκκλησιτάκι κι' άνάψαμε κάμποσα κεριά, κι' από εύλάβεια βέβαια, άλλα το περισσότερο για να ιδούμε την ποσειδημένη εικόνα, γιατί ο ήλιος, κατά τη δύτι, ήταν σκεπασμένος κι' από την πόρτα του Ξωκλήτισου δεν έμπαινε φως άρκετό... Την είδαμε όπως μπορούσαμε. Ήταν ένας μεγάλος μουσαμάς, κομμένος σε ήμικύκλιο, για να σκεπάξη ίσα-ίσα το μέρος του τέμπλου που σ'ας είπα. Ήταν μάλιστα τρυπημένος και σε δυο μεριές, διά να περνούν τα στηρίγματα δυο καντηλιών. Πραγματικώς, παρίστανε ένα Μυστικό Δείπνο, τεχνοτροπίας βυζαντινής: οι πιο είδήμονες όμως της παρούσας μας έλεγαν ότι δεν είχε καμιά άξία, γιατί δεν ήταν παρ' άντίγραφου νεώτατο, που είχε μαυρίση έτσι, όχι από πολυκαιρία, άλλ' από κακή διατήρησι. Ο φίλος μας, φυσικά, δεν έννοούσε να το παραδεχθ'ή τόσο εύκολα. Γρήγορα όμως άναγκάσθηκε ν' άποσύρη της άντιρρήσεις του. Γιατί ο ζωγράφος άνέβηκε σε μιά καρέκλα και μόρεσε να πιάση τον μουσαμά, από μιά ξεκαρφωτή άκρη, και να ιδ'ή τί λογής ήταν. Είδε λοιπόν πώς ήταν ένας μουσαμάς εύρωπαϊκός, που δεν μπορεί να είχε κατασκευασθ'ή άρχαίότερα από είκοσι, το πολύ τριάντα χρόνια!

Άνθρακες λοιπόν ο θησαυρός κι' ένα πούφ ή μεγάλη καλλιτεχνική ανακάλυψις του σεβαστού μας φίλου! Άπογοητεύθηκε κι' αυτός, άπογοητευθήκαμε μαζί του και μεις, που πήραμε τ'α βουανά με τέτοιον καιρό, πώς θα πλουτίσαμε τάχα την Έθνική Πινακοθήκη μ' ένα σπουδαίο καλλιτέγνημα! Ο Μυστικός Δείπνος δεν ήταν παρ' ένα μουντζούρωμα χθεσινό, καταλλήλο μόνο για το τέμπλο Ξωκλήτισου. Άλλά, σ'α να μ'ας λυπήθηκε και να θέλησε να μ'ας παρηγορήση, ο καιρός άλλαξε λιγάκι, ο ούρανος καθάρισε, ο άέρας έπεσε και, άνέλπιστα, το άπόγευμα έγεινε γλυκό, από τ'α πιο κατάλληλα για έκδρομή. Κι' έπειδή ήταν ακόμα νωρίς, πήγαμε ως τον Πύργο της Βασιλείσσης, χαρήκαμε έξοχη στο θαυμάσιο εκείνο κτήμα, — δάσος, ποταμάκι, άμπέλι, δεινδοστοιγία, λόφο, Άττική φύσι, — κατεβήκαμε έπειτα 'ς ένα μαγαζάκι όπου δειλνίσουμε μ' ό,τι βρήκαμε, κι' από κεί, φαιδρότατοι πιά, εύτυχημένοι, γυρίσαμε στην Άλυσίδα και μπήκαμε στο τραμ, ενώ τ'α σύννεφα που είχαν πυκνωθ'ή πάλι, άρχιζαν να ρίχνουν ψιγάλες χιονόνερο... Κανένας δεν θυμόδνταν πια την άπογοήτευσι με το Μυστικό Δείπνο, ούτε ο σεβαστός μας φίλος που την αισθάνθηκε περισσότερο. Κι' όταν την ξαναθυμήθηκε κάποιος μέσ' στο τραμ, ήταν για να π'ή:

— Μ'ας έλειψε ή Τέχνη, άλλα μ'ας άποζημίωσε ή Φύσις!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ολόγυρα, τὸ χιόνι ἦταν τόσο πυκνόν, ὥστε δύσκολα θὰ μπορούσε κανείς νὰ περάσῃ γιὰ νὰ μῆλ' στὸν πύργον, ἂν μετὰ τὰς πέτρες, σκόρπιες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, δὲν ἐσχημάτιζαν ἕνα γεφύρι. Τὴν στιγμήν ποῦ περνοῦσαν τὸ γεφύρι αὐτό, οἱ ἀδελφοὶ Γκρέυ παρατήρησαν ὅτι ὁ ὁδηγὸς τοὺς εἰδείχνε κάποιον διασταγμό.

—Τί ἐπαθες, Παῦλο; τὸν ρώτησε ὁ Δοναλδ γελῶντας. Δὲν πιστεύω νὰ σε φοβίξῃ ὁ στοιχειωμένος πύργος;

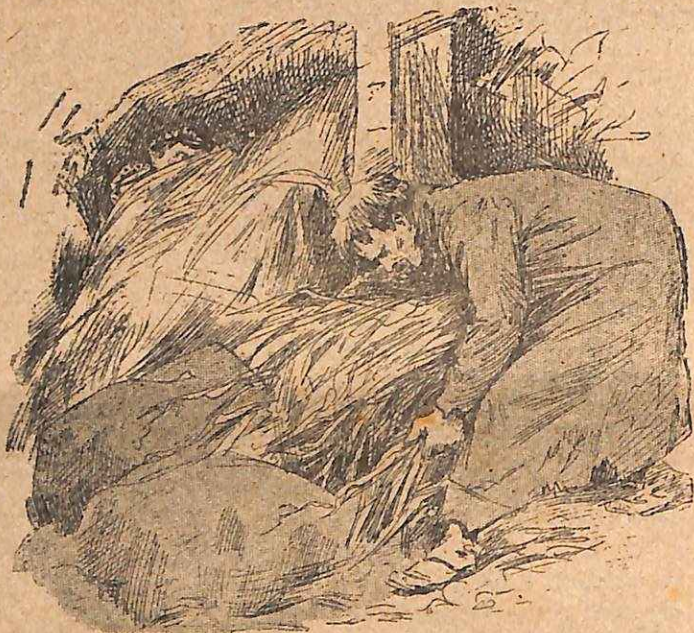
—Ὅχι, γιὰ μένα ὄχι, σενιόρ! ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ ἀφέλεια· ἔχω ραμμένο στὴ φόδρα τοῦ σακκακιού μου ἕνα κλαδί φουντουκιάς καὶ κανέναν μάγος, κανένα πονηρὸ πνεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ με βλάψῃ. Φοβοῦμαι ὅμως γιὰ σᾶς.

Ὁ Δοναλδ κι' ὁ Δέζκλας γέλασαν ὀλόψυχα μὲ τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ νέου Βάσκου κι' ἐξακολούησαν νὰ προχωροῦν. Ἡ πόρτα τοῦ πύργου ἦταν φραγμένη μὲ πέτρες καὶ μπῆκαν μέσα ἀπὸ ἕνα γκρέμισμα τοῦ τοίχου.

Εἶχε ἀρχίσῃ νὰ ψυχάλιζῃ ἄλλὰ μόλις μπῆκαν στὸν πύργον, ἡ βροχὴ ἔγεινε ραγδαία.

—Σὰ νὰ τὸ ξέραμε κι' ἤλθαμε μὲ τὴν ὥρα νὰ προφυλαχθοῦμε! εἶπε γελῶντας ὁ Δοναλδ.

—Ἀπὸ τὴ βροχὴ ναί, ψιθύρισε μεσ' στὰ δόντια του ὁ Παῦλος. Ἀπὸ τὰ ξωτικά όμως;..

«Μπῆκε στὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν κρυμμένα τὰ παιδιά...» (Σελ. 72.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΙ ΑΚΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛΟΥΝ

Υπονοήτοι διεισδυτικότητες

Στάθηκαν κι' οἱ τρεῖς λίγες στιγμὲς κι' ἀκούγαν τὸν κρότον τῆς βροχῆς. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου ἦταν σκοτεινόν. Λίγο-λίγο ὅμως τὰ μάτια τῶν παιδιῶν συνήθισαν τὸ σκοτάδι καὶ τότε μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ὅτι εὐρίσκοντο 'ς ἕνα μεγάλο, τετράγωνο δωμάτιο, μὲ πολὺ χαμηλὸ ταβάνι, ποῦ διατηροῦνταν σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι. Δίπλα ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιο μικρότερο, ὅπου εἶδαν ἕνα πελώριο σῶρ ἀπὸ φρύγανα καὶ ξερόκλαδα.

—Οὐρρά! ἐφώνησε ὁ Δοναλδ. Νὰ τι μᾶς ἔλειπε καὶ τὸ βροῖσκουμε! Κάνει πολὺ κρύο ἐδῶ μέσα· θανάψουμε λοιπὸν μιὰ καλὴ φωτιά καὶ θὰ ζεσταθῶμε ὥς ποῦ νὰ πάψῃ ἡ βροχὴ. Εἶνε ὥραϊο πρᾶγμα μὲ τὰ κατὰ σκήνωσις στὰ βρεῖλια ἄνεος πύργου!

Κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶπε, ὅταν ὁ Παῦλος, ποῦ εἶχε ἐξετάσῃ μὲ προσοχὴν τὰ φρύγανα ἐκεῖνα, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε τόσο ἐκφραστικά, ὥστε τὸ γέλιο σβύσθηκε στὰ χεῖλιν του. Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Βάσκος νὰ προσφέρῃ λέξι, βαρετὰ βήματα κι' ἄγριες φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπέξω.

Γρήγορα-γρήγορα, τὰ παιδιά κρύφθηκαν πίσω ἀπ' τὸν σῶρ τῶν φρυγάνων. Μὲ τὸν καιρὸ! γιὰτὶ μόλις εἶχε πάψῃ ὁ κρότος τῶν κινήματων τοῦ, ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀνθρώπου μπῆκαν στὸ πρῶτο δωμάτιο, τὸ μεγάλο, τινάζοντες τὰ βραγμένα τοῦ ρούχα, κτυπώντας τὰ πόδια τοὺς στὸ πάτωμα, γιὰ νὰ παλλάξουν τὰ παπούτσι τους ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ παραπονοῦμενοι γιὰ τὸν καιρὸ μὲ βάναντες βλαστήμιες.

—Τζάκ! ἐπρόσταξε μιὰ τραχεῖα φωνή.

Χωρὶς νὰ βλέπουν, τὰ παιδιά ἐμάντευαν ὅσα συνέβαιναν στὸ μέγαλο δωμάτιο. Ὁ Δοναλδ κι' ὁ Δέζκλας ἦταν ἀνήσυχτοι βέβαια κι' αὐτοὶ τὴ μεγαλήτερη ὅμως ἀνησυχία, ἀληθινὸ φόβο, εἰδείχνε ὁ Παῦλος. Εἶχε χάσῃ ὁλωσδιόλου τὴν συνειθισμένην του ψυχραιμία. Ἡ φωνὴ ἐκεῖνης, ποῦ τῆς ἐγνώριζε, τὸν ἐκάναν νὰ τρέμῃ...

—Τί νὰ εἶνε αὐτοὶ; τοῦ σφύριξε στ' αὐτὸ ὁ Δοναλδ.

—Σούτ, γιὰ τὸ Θεό! τοῦ ἐγνεψε μᾶλλον παρὰ τοῦ εἶπε ὁ ὁδηγός.

Σὲ λίγο, ἡ ἴδια τραχεῖα φωνὴ ποῦ εἶχε προστάξῃ τὸν Τζάκ νὰ νάψῃ φωτιά, ἀκούσθηκε νὰ λέῃ:

—Ἄ, ὦραϊ! Τώρα αἰσθάνομαι καὶ τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου. Ἐλᾶτε, παιδιά, νὰ ρᾶμε κάτι τι. Ἐγὼ νὰ σᾶς κάμω καὶ μιὰ σπουδαία ὀμιλία. Ναί, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ καινούργια δουλειά. Μὰ δουλειὰ πρῶτ' ἔρης, ξέρετε! Ἄν μᾶς πετύχῃ αὐτή, θὰ ποῦμε «Ἐξω εἰσέλθει!» Παρὰς μὲ οὐρά, παιδιά! Ἀλλοῖωτικά, νὰ μὴ μὲ λένε Ροῦδ Βλάσχο!

Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ ἔτρεμε ὁ κακόμοιρος ὁ Παῦλος! Ἦταν ὁ Ροῦδ Βλάσχος μὲ τὴ συμμορίαν του, οἱ κοντραμπαντιέροι ἐκεῖνοι, οἱ λησταὶ κι' οἱ κακοῦργοι, ποῦ τοὺς εἶχε φύγῃ. Ὁ ξανάπερτε τώρα στὰ χέρια τοὺς;

(Ἐπεταὶ συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΝΤΡΟΠΗ

L. C.

Τρία κορίτσια, ὅλα μαζί, μιὰ μέρα, κάποια σκόλη χυμένα ἐμπρός τοὺς σάλευαν τὰ δολέξανθα μαλλιά, — κάποιοι πολᾶτι θάχτιζαν μπροστά 'στὸ περιβόλι, μὲς 'στὸν τρελλὸν τὸν ἀνεμο καὶ κάτω ἀπ' τὰ πουλιά...

Μὰ ἔτυχε 'κεινὴν τὴ στιγμήν κι' ἐπέρασε μπροστά τοὺς κι' ἡ πιὸ μεγάλη, ποῦ ἐσκυβε μαζί τοὺς χαρωπὴ, ἐαφνισμένη καὶ μοῦ εἰδείξε, φευγάτη ἀπὸ μοντὰ τοὺς, χαριτωμένα μάγουλα λουσμένα 'στὴν ντροπή...

—Στάσου, ἀφῆσέ με νὰ τὸν δῶ, μὲς 'στ' ἀνθή, μὲς 'στὰ φύλλα. —σὺν πληγωμένη, ποῦ ἔπεσε 'στὰ χόματα, φοβιά— τὸν πύργον ποῦ ἐθεμελίωσες μὲ βότσαλα καὶ ἔλλα μὲς στοῦ κρυστάλλινου οὐρανοῦ τὰ γαλανὰ φιλιά...

«Στέγασ' τὸν μὲ τὰ χέρια σου, ποῦ τόσο τὰ ἤλεω, —λευκὲς τῶν κρίνων ἀδελφές, τοῦ κύκνου ἀδῶα φτερά!— Κι' ὅς ἦταν κάθε πού ἐκάμα κι' ἐγὼ εἶσαι νὰ λατρεύω καὶ νὰ χτυπάω τὰ χέρια μου τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ!»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΕΤΡΟΣ Σ. ΚΑΣΤΑΝΗΣ (Α' στήρ τοῦ Βέγα), ἐν Πειραιεῖ. Δεύτερον Βραβεῖον 16ου Διαγωνισμού Ἑσπευδωμάτων.

ΔΗΜ. Κ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ (Κλεψιδόπουλο τοῦ 21) ἐν Λαρίσσι. Α'. Βραβ. 17ου Διαγ. Ἑσπευδωμάτων. [Ἀπὸ φωτογρ. τοῦ 1913.]

ΝΤΙΝΟΣ Α. ΛΟΝΤΟΣ (Θεοφάνους τοῦ Ακαίου) ἐν Πάτραις. Α'. Βραβεῖον 16ου Διαγ. Λύσεων καὶ Β' Βραβ. 17ου Διαγ. Ἑσπευδωμάτων.

ΑΝΑΣΤ. Χ. ΛΕΜΠΕΖΗΣ (Ἐλ. Ληνικὸν Στέμμα) ἐν Χαλκίδι. Α'. Βραβεῖον 16ου Διαγ. πρὸς Σύνθ. Πνευρ. Ἀσκ. καὶ 16ου Λύσεων.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 64.)

Ἦταν ὁ Γεροφίτσιος. Τὸν κατάλαβα ἀπ' τὴ φωνή του. Εἶχα κυνηγήσει δύο τρεῖς-φορὲς μαζί του στ' ἀγριογούρουνα σὰν ξεβγαλμένος κυνηγὸς κι' ἐγὼ, προβιβασμένος μάλιστα ἀπ' τὴν παγὰν στὴν ἀνώτερη ἀτάξ, τὸ καρτέρι, ἄς ἤμουν καὶ παιδαρέλι. Ὁ Γεροφίτσιος, σκέπηκα, θὰ κόβῃ τορὸ ἀπ' τὸ πρῶτ' γιὰ κανένα κουνάβι. Ἄν τοῦ πῶ πῶς κινδυνεύω, μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ στ' ἄσπετα.

—Τρέξε, Κυργεώρη, τοῦ φώναξα, κατέβα κάτω γρήγορα, τῶν κλεισα τὸ κουνάβι στὴν κουφάλα, θὰ μᾶς φύγῃ σὰ νυχτώσῃ καλὰ.

—Φύλαξε μὴ σοῦ φύγῃ, μοῦ φωνάζει, κι' ἔοτασα.

Νάτος σὲ λίγο ὁ Γεροφίτσιος. —Ἐστὶ εἶσαι; μοῦ λέει. Ἀπὸ τὰ Γιάννινα κίνησες νὰ κλείσῃς κουνάβια; Ποῦ εἶνε κρυμμένο τὸ βιὸ τοῦ Διανέμου;

Ὁ γεροκυνηγὸς εἶχε ὁρῇ τὸν τρόπο νὰ μὴν ἀναβάνῃ μὲ τὸ στόμα του τὸ Διᾶβολο· τὸν ἔλεγε Διανέμο, κ' ἔτσι ξεφευγε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία νὰ βλαστημῇ.

—Δὲ λές, Κυργεώρη, τοῦ εἶπα, ποῦ σ' ἐξήλας ἡ τύχη μου νὰ μὲ σώσῃς; Αὐτὸ κι' αὐτὸ ἐπαθ. Δὸς μου πρῶτα τὰ σπέρτα σου. Κάνε μου τώρα τὴ χάρη νὰ κινήσῃς γιὰ τὸ χωριὸ καὶ νὰ στείλῃς εἰδηση μὲ κανένα παιδί σου σὲν πατέρα μου, νὰ μοῦ φέρῃ ὁ ὑπηρέτης μας τὸ μουλάρι νὰ πάω σπῆτι μου. Ἐγὼ ἐδῶ ἐπὶ κέδρα θὰ ζεσταίνομαι.

—Δὲν ντρέπεσαι, μοῦ φώναξε, τέτοιο παλληκαράκι ποῦ εἶσαι ἐστὶ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ν' ἀπομεινῇς καταματῆς στὸ δρόμο; Δεῖλιασες, καυμένε, καὶ σοῦ κόπηκαν τὰ πόδια ἀπ' τὸ φόβο σου. Ἐμπρός, θὰ πᾶμε συντροφιά στὸ σπῆτι σου.

—Ἀδύνατο, Κυργεώρη, τοῦ εἶπα, δὲ μ' ἀκούν τὰ πόδια μου, δὲν τὰ ὀρίζω. Σκέφθηκε λίγο ὁ Γεροφίτσιος.

—Μὴν πείνασες, βρέ παιδί; μὲ ρώτησε.

—Μπᾶ! τοῦ εἶπα, κάθε ἄλλο, δὲν πεινώ.

—Νὰ σοῦ δώσω λίγο ψωμί ἀπ' τὸν τορβᾶ μου, νὰ καὶ δύο πράσα γιὰ προσφάγι, μοῦ εἶπε.

—Δὲν ἔχω ὄρεξι, Κυργεώρη.

—Τὰ συχαίνεσαι γιὰτ' εἶνε φτωχικά; μοῦ εἶπε.

—Ἀφοῦ μοῦ λές ἔτσι, θὰ τὰ φάω, Κυργεώρη, τοῦ εἶπα.

Ἐφαγα καὶ τὸ ψωμί καὶ τὰ πράσα καὶ πυρωνόμουν σ' ἕνα κέδρο ποῦ σπιθοβολοῦσε.

«—Σήκου, μοῦ ξαναλέει ὁ Γεροφίτσιος· θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ἐκεῖ παραπάνω μεγαλήτερα κέδρα νὰ νάψῃς.»

Μπροστά ὁ Γεροφίτσιος, ἀπὸ κοντὰ ἐγὼ, προχωροῦσαμε, προχωροῦσαμε, χωρὶς νὰ γυρίζῃ πίσω του οὔτε ἐγὼ νὰ κοιτῶ στέκωμαι. Τὰ πόδια μου εἶχαν ἀλαφρύνῃ.

«—Ἄ! τώρα, μοῦ φώναξε, τὸ κατὰ λαβες ποῦ σ' εἶχε θερίσῃ ἡ πείνα; Ἐγὼ τὸ ὑποπεύθηκα.»

Ἀρχισε τότε τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁ Κυργεώρη.

«—Σωστὴν τρελλαμάρα ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔκανες, μοῦ εἶπε. Ποῦ κινδυνεύεις

μοναχὸς σου, χερμαῖωναν καιρό; Κι' ἂν σὲ τύλιγε κανένας χιονιάς στὰ δρόμο; Ἀκούς ἐκεῖ! Πελοπόρος χωρὶς ψωμί σὲν τορβᾶ του καὶ σπέρτα στὴν τέπη του; Στὰ καλὰ καθοῦμενα κινδυνέψες τὴ ζωὴ σου, χωρὶς ἀνάγκη καμμιὰ. Δὲ λέω, καλὴ εἶνε κ' ἡ ἀντρευσίνη κ' ἡ παλληκαριά καὶ χαράττον ποῦ τὴν ἔχει μὰ χωρὶς τὴν πείρα καὶ τὴν φρόνηση, πᾶς ἄδικα, παιδί μου, χαμένος. Εἶχε δίκην νὰ θυμώσῃ μαζί σου ὁ Κυρδμητήρης. Ἐπρεπε νὰ σε βασιλῆς τὰ γνωστὰ του λόγια. Ἀκουσε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω: Τῶν γερόντων ὅ,τι ἐγὰίνεαι ἀπ' τὸ στόμα τοῦς, νὰ τ' ἀκούς. Ἀκούς; —Ἀκούω νὰ λές!»

Κι' ὁ Γεροφίτσιος γέλασε, ἴσως γιὰτὶ, γιὰ νὰ πῇ τὴν παροιμία του, κατὰ φερε νὰ κλίνῃ ὅλο τὸ ἀκούω. Σὲ λίγο μ' ἀγκάλιαζε καὶ με φιλοῦσε ἡ μητέρα μου κι' ὅς τῆς βρωμοῦσα κι' ἀπὸ πράσα. Γιὰ νὰ μὴν τὴν κᾶνω νὰ χολιάσῃ ἄδικα, δὲν τῆς εἶπα πῶς ἀπὸ τρία γλύτωσα νὰ βρωμῆτω σὰν ψόφι οὐκὶ σὲ καμμιὰ καλύβα τοῦ Παληοχωριοῦ.

ΛΙΑΜ

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ Τ' ΑΣΤΡΑ ΛΑΧΤΑΡΑ...

Γαλήνη, Τάσπρα ἀπὸψε δλονυχτὶς Λάμπουν μεσ' ἐπὶ γαλὸ καθορατισμένη, Κι' εἶπε ὁ τρελλός: Ἀχ, νῆμον βουτυχτῆς Νὰ πέσω καὶ νὰ μὴν ἀφήσω οὐτ' ἕνα!

Γρελλέ, ποῦ ἐγελᾶσθες! Αὐτὸς Ποῦ τ' ἀστρα λαχταρᾷ, δὲν πέφτει κανεὶ Ζευγαρωτὲς φτεροδύες σὰν ἄητος. Καὶ ὑπνώνεται καὶ πάλι δὲν τὰ φτὰει.

[Ἀπὸ τὰ «Σπασμένα Μάγουρα»]

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΙΣ

Ίδε τὸν ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρ.μ.η
τοῦ Κ.ρ. Β.

ΠΟΘΟΣ

(Στὴ Σκιά τοῦ Βόνου).

Ἦμεον παιδάκι ὄνειροπόλο καὶ μὴ πὸλὺ μικρὸν, σὰν τὴ δική μας, δὲ χωροῦσε τὴ Φαντασία μου, ποὺ ἀδιάκοπα ποθοῦσε ν' ἀπλωσὶ τὰ φτερά της στὴ Γῆν ὅλη...

... Καὶ τὸ βιβλίο σιωπηλὸ τὴν ὠδηγοῦσε στοὺς τόπους ὅπου πᾶν οἱ ὄνειροπόλοι. Μαγνητικὰ μὲ τραβήγαν οἱ Πόλοι καὶ τὰ μυστήριά τους ὁ Νόος μου λαχταροῦσε.

Τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα, τὸνειρό μου γινότανε μαγτείο... Λευκὴ, θεῖα ξεπρόβελγε στὰ πέριχτα ἐνὸς δρόμου.

Ἡ Σφίγξ τῶν Πάγων, ἡ νεώτερη Πυθία... Κι' ἀνάμεσα ἀπ' τοῦ Πόλου τοὺς καπνοὺς ἐσκέπα μωδδεῖνε Στερεῖς κι' Ὀκεανοὺς... Νικητὴς τῆς Αἰθρίας

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ

Γρηά, πολὺ γρηά, ἔχει περάσει τὰ 80, μὲ πρόσωπο συμπαθητικὸ, μὲ μάτια θωλωμένα ἀπ' τὸ γῆρας, ποὺ μόλις διακρίνει ὅσους πηγαίνουν νὰ τὴν ἰδοῦν, μὲ μαλινὰ κάτασπρα, εἶνε ἡ γιαγιά μου καθιστὴ στὴ πάνω στοὺς κρεβάτι της, κι' ὀλόγυρά της ἕνας σωρὸς ἀπὸ μαξιλάρια γιὰ ν' ἀκουμπᾷ. Εἶνε ἡ μόνη της χαρὰ νὰ μᾶς βλέπῃ νὰ μαζεύομαστε τριγύρω της. Ὅσο πιότερους βλέπει, τόσο πὺς μεγάλη εἶνε ἡ χαρὰ της.

Εἶνε νὰ μὴ χαίρεται, ὅταν βλέπῃ νὰ τὴν τριγυροῦν κόρες, ἐγγόνια καὶ δισέγγονα; Κόρες δὲν ἔχει πολλὰς, μὰ τὰ ἐγγόνια της ἀνερχόμενα σὲ σεβαστὸ ἀριθμὸ καὶ τὰ δισέγγονα της δὲν εἶνε ὀλίγα, οὔτε μικρά. ἔχει ἰδίᾳ πολλὰς χαρὰς, θυμάται πολλὰ καὶ μᾶς διηγείται, μὰ κ' ἡ λύπη της δὲν εἶνε λίγες. Παιδὶ δὲν τῆς πέθανε κανένα, μὰ εἶδε κόρες χῆρες μὲ μικρὰ ὀρφανά. Εἶδε ἐγγόνια παλαιάκια νὰ πεθαίνουν, καὶ ἄλλες νύμφες.

Ὅσο πολλὰς κι' ἂν εἶνε ἡ χαρὰς, μὴ ἡ λύπη δὲν τῆς καταβάλλουν;

Γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνη ἔχει βαρεθῇ τὴ ζωὴ της, καὶ νύχτα καὶ μέρα παρακαλεῖ τὸ θάνατο.

Εἶνε ἄραγε καλὰ νὰ φθάνωμε σὲ τέτοια ἡλικία;

Πολλοὶ λέγουν ναί, οἱ περισσότεροι ὁμως ὄχι.

Τριμυρία

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

— Ἐλα νὰ παίξουμε λιγάκι.
— Ὅχι, δὲν παίζω ποτὲ μὴν χαρτιά.
— Μὰ σήμερα, παραμονὴ πρωτοχρονιάς, παίξει ὁλος ὁ κόσμος.
— Μὰ οὔτε αὐτὴ τὴν ἡμέρα μ' ἀρέσει νὰ παίζω χαρτιά.

— Οὐφ! τριγύρουν, τὸ κάνουν ἀπὸ φιλοσοφία, γιὰ νὰ μὴ χάσῃς καμμιά δεκάρα.

Αὐτὸ μὲ πρόσβαλε στὸ φιλότιμο κι' ἀπαρτίσθηκα νὰ δεχθῶ.

Ἀρχίζουμε τὸ παιχνίδι. Κατ' ἀρχάς, ἐ-

πειδὴ ἐκέρδιξα δυὸ-τρία φράγκα, γλυκάθηκα, ἀρχισα νὰ κάνω ἕνα σωρὸ ὄνειρα, ἐφαρταζόμουν ὅτι θὰ ἔπαινα τὸ παιχνίδι μ' ἕνα κέρδος τοὐλάχιστον 100 δραχμῶν. Μετὰ παρέλθον ὅμως ὀλίγης ὥρας διὰ αὐτὰ τὰ χροῦσά ὄνειρα διελύθησαν, γιὰτὶ ὁ μόνον ἔχασα τὰ ὀλίγα ποὺ εἶχα κερδίσει, ἀλλὰ κ' ἄλλα τόσα σχεδὸν ἀπ' τὰ δικά μου! Μοῦ λένε νὰ παύσω ὄχι, ἀπεντὼ. Ἦτο πλέον ἀργά τὸ παιχνίδι μὲ εἶχε παρσύρει. Παίξω, παίξω, καὶ ὁλο χίνο. Εἶχα πλέον καταληφθῇ ἀπὸ μανία. Ἐπὶ τέλους μοῦ ἐπεβλήθησαν οἱ μεγάλες κερτοὶ καὶ σηκώθηκα, ἀφού ἔχασα 10 δραχμάς. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ποὺ ἐπαίξα χαρτιά.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, μόλις βλέπω στημένο χαρτοπαίγνιο, φεύγω δυὸ μίλλια μακριά.

Γλυκὴ Παρελθόν

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Πόσο γέρος εἶνε ὁ Χρόνος Μὰ διαβαίνει καὶ περνᾷ Σὰν νὰ εἶνε πόδια νέου Καὶ γοργὸν πουλιοῦ φτερά

Ἀνοιξὴ καὶ καλοκαίρι Φεύγει κι' ἔρχεται ταχιά. Καθὼς φεύγει καὶ γυρίζει Τὸ πουλάκι στὴ φωλιά

Φεύγει ὁ ἄγριος χειμῶνας Κι' ὁ βορᾶς ὁ τρομερός, Καθὼς φεύγει τὴν αὐγούλα Τὸ σκοτάδι τῆς νυκτός.

Ὅλα πᾶνε καὶ περνᾶνε Σὰν τὸν ἥσιο σὸ βουνό, Ποῦ τὸ σύννεφο ἀφίνει Καθὼς φεύγει βιαστικὸ.

Προμηθεὺς Δεσμώτης

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Σκαλίζοντας κάτι πράγματα, πεταγμένα ἀπὸ καιρὸ σὲ μὴ γωνιά, βρήκα μὴν φωτογραφία κτηρινισμένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Παρίστανε ὅλους τοὺς μαθητὰς τῆς τάξεως ὅπου πῆγαίνα τότε κι' ἐγώ, ἐδῶ καὶ 12 χρόνια. Μικρὰ παιδιὰ ἀκόμα, μὲ τις ποδιές, ἐξέννοιαστα, χαρπαζοφυγοῦντο, με ἄλλοι ἑσπλωμένοι καὶ ἄλλοι ἀπὸ πίσω ὀρθοὶ κι' ἀγκυλωμένοι. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία, ἡ γέφυρα ποὺ μὲ γυρίζει 12 χρόνια πίσω, μὲ συγκινεῖ πολὺ. Ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου αὐτὰ τὰ λόγια βγαίνουν, «Παλαιοὶ μου σύντροφοι! Δώδεκα χρόνια περῶσαν ἀπὸ τότε ποὺ παίζαμε στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου ἢ συλλαβίζαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀλφαβητάρι. Παλαιοὶ μου σύντροφοι! Τὶ ἐγενίνατε; Ποῦ σὰς ἔχει τραβήξει τὸ γόητρο τοῦ ζώῃς οὐρα; Ἄλλοι ζοῦν ἀκόμη ἐδῶ, ἄλλοι στὴν ξενιτιά καὶ ἄλλοι, ἀλλοίμονο, δὲν ὑπάρχουν πιά στὸν κόσμον! Παλαιοὶ μου σύντροφοι! Ἡ φωτογραφία ποὺ κρατῶ μπροστά μου, μπορεῖ νὰ σβύσῃ, νὰ χαλάσῃ, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδίᾳ μου ὑπάρχει μὴ

ἄλλη φωτογραφία σας, χαραγμένη βιτιά, ποὺ θὰ διατηρηθῇ αἰώνια, αἰώνια....»

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

Η ΒΡΟΧΗ ΚΑΤΑΪΤΑΣ ΓΡΑΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

«— Πῶς γίνεται, κυρούλα, ἡ βροχὴ;»
«— Νὰ παιδάκι μου, ἀκουσε. Ἀπέναντ' ἐς τὸν οὐρανὸν εἶνε ἕνας λάκκος νερὸ καὶ πάσι κάπου-κάπου ὁ λυκοφασμῶς (ὁ Διάβολος) νὰ ποτίσῃ τὸ μουλάρι του. Τότε βλέπει ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος, βοηθεῖ μᾶς, ποὺ τὸν ἔβαλε ὁ Θεὸς ὅρκα (ἐπιτηδεῖς) νὰ τόνε φυλάγῃ, καὶ τότε κοῦει (κτυπᾷ) κανονίες. Ἡ κανόμπολες χτυποῦσι στὸ λάκκο, τσιλαγιά τὸ νερὸ, καὶ πέφτει στὴ γῆς. Ἡ βροχὴ ποὺ ἀκούμε, εἶνε ὁ συμπῶρος (κρότος) τοῦ κανονιοῦ, ἡ ἀστραπὴ εἶνε ἡ λάμψη, καὶ ἡ βροχὴ εἶνε τὸ νερὸ τοῦ λάκκου ποὺ πέφτει στὴ γῆς.»

Σημ. Ἀκόμη καὶ τώρα αἱ γραφαὶ τῆς Μάνης, ὅταν βροντᾷ, συνηθίζον νὰ λένε «βάρ» του, βάρ' του τοῦ τρισκατάρτου! :

Τεῦθρας

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἐπειδὴ φάνηκε καὶ σὲ μὲ πολὺ περὶ-εργο, θὰ τὸ διηγηθῶ καὶ σὲ σὰς αὐτὸ τὸ μεσαιωνικὸ ἀνέκδοτο. Κάποιος νεαρὸς πρίγκιπας τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὴν ὥρα τοῦ μαθηματικῶς εἶε κοντὰ του ἕνα ὠραῖο σκυλί, ποὺ ὅλο τὸ ἔχαιδε καὶ ἔτσι δὲν ποδοῦσε διόλου στὸ μάθημα. Ὁ δάσκαλός του θυμωμένος καὶ διέταξε ἕνα ὑπηρέτῃ νὰ βγάλῃ τὸ σκυλί ἔξω. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν διαταγὴν, ὅλοι στὸ παλάτι, θυμωσαν τόσο, ὥστε ὁ δυστυχὴς δάσκαλος διώχθηκε ἀφού ἔφαγε καὶ ἔβλε. Φαντασθῆτε ἰδέα! νὰ προτιμῶν τὸ σκυλί ἀπὸ τὸ δάσκαλο!!

Ἑλλάς τῶν Ὀνειρίων

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Χρηστάκης ἐρωτᾷ τὸν μπαμπὰ πα του :

—Τὶ γιορτὴ ἔχουμε σήμερα;

Μπαμπᾶς:—Τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, παιδί μου.

Χρηστάκης:—Ὅχι! αὐτὴν εἶχαμε τὸ πλοῖ! τὸλα τὸ ἀπόγειομα;

(Γεγονός)

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Κική δίνει στὸ μικρὸ τῆς ἀδελφὸ ἕνα χαλασμένο μῆλο καὶ τοῦ λέει:

—Νὰ ἐγὼ τί σοῦ χαρίζω θὰ μοῦ κάνῃς καὶ σὺ μὴ χάρι;

Κι' ὁ μικρὸς ἐξυπνότατα:

—Θὰ σοῦ τὴν κάνω, ἂν μοῦ κάνῃς καὶ σὺ τὴ χάρι νὰ..... φᾶς αὐτὸ τὸ μῆλο.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Γραπνέζας

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης, κρατῶν ἕνα καλάδι σκεπασμένο, λέει στὸν Κωστάκη:

—Ἄν τὸ βρῆς τί ἔχω ἐδῶ μέσα, θὰ σοῦ δώσω ἕνα τσιμπάκι.

—Σταφύλια! ἀπαντᾷ ὁ Κωστάκης.

—Μπράβο, τοῦ κάνει ἐκθαμβος ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης πῶς τὸ βρῆκες! :

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Πολυμηχανοῦ Ὀδυσσεὺς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ίδε Ὀδηγὸν, Κεφ. ΙΒ.)

Α.) Παίγνιον

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ψωφιδεῶς

ΤΑ	ΤΑ	ΤΑ
ΘΗ	ΠΑ	ΘΗ
ΜΑ	ΜΑ	ΜΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ποτεῖται μὴ παροιμία.

Β.) Γρίφος

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

φ φ		
φ φ	Λύτης	
φ φ φ		
φ φ	Πλάσε	
φ φ		

Γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Τσαγοῦδῆ τῆς Λευτεριάς

Rôle - Môle

Loni - eds - yexu - loni - ud - eocru

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—δωρονδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ τοῦ φύλλου

Α.) Ἰσπανία, Ἑλβετία, Σουηδία, Νορβηγία, Ὀλλανδία.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἐσπευσαν νὰ ανταποκριθῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι :

291. Μυστηριώδης Κερκυραῖος, Κέρκυρα » 1,—
292. Νίτσα Ἰω. Γλύκα, Ἀθήναι » 6,—
293. Λιλή Γ. Τουρνάκη, Ναύπλιον » 2,—
294. Νέων, Πάτραι » 3,—
295. Εὐαγγελία Σουρῆ, Πόρτ-Σαίτ » 1,75
296. Παν. Γ. Πραπόπουλος, Πάτραι » 4,—
297. Πόπη Κ. Ζαραζίνη, Τρίπολις » 10,—
298. Νίτσα καὶ Ρηγίνα Ν. Οἰκονόμου, Πειραιὺς » 3,—

299. Ἐπτάλοφος, Θεσσαλονίκη » 2,—
300. Μανόν, Κέρκυρα » 1,—
301. Κων. Μ. Καρατζίδης, Θεσσαλονίκη » 2,—
302. Ἐλένη Κ. Ζηρίνη, Ἀθήναι » 2,—
303. Αἰκατερίνη καὶ Εὐγενία ΧατζηΔα- νιήλ, Μιτυλήνη » 2,—

304. Ἰσαβέλλα Δ. Ζεβελέκη, Ἀθήναι » 2,—
305. Καλλιόπη Δ. Χατζῆ, Ἰωάννινα » 2,—
306. Κωνστ. Σπ. Δρόσος, Πειραιὺς » 2,—
307. Ἀγριοβιολέττα, Κυθρὰ » 2,—
308. Λέων Α. Μεσηνέζης, Πάτραι » 4,—
309. Ἀδ. Θρ. Μαρκίδης, Χίος » 2,50
310. Κωνστ. Ι. Νικολαετζίτης, Βαθὺ » 2,—
311. Μίλων Β. Ἰατρίδης, Κέρκυρα » 3,—
312. Δοξασμένη Ἑλλάς, (β' δόσις) Ἰωάννινα » 12,—

313. Κόκκινος Γαρυφαλός, Δημητσάνα » 3,—
314. Μουρεῖ, Τριμυριζέλε, Σιροκόφ, Μπουχάδ καὶ ἄλλοι ὁπαδοὶ τοῦ Πειρακτηρίου, Ἰωάννινα » 20,—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐμφορᾶς τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσοον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρεῖται ἡ «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Ἐυρυπιδίου τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1918

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐπὶ τὴν 31 Ἰανουαρίου λήγει ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ψηφοδελτίων διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1917. Ἐνεκα τῆς ἀνωμαλίας καὶ βραδείας γενικῆς συγκοινωνίας, θὰ περιμένα μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τὰ ἐκ τῶν πλεον ἀποκαρυσμένων μερῶν ἀποσταλμένα τυχόν ψηφοδέλτια. Ἀλλ' ἀμέσως τὴν ἐπαύριον θάρχησῃ ἡ διαλογὴ καὶ ὡς τὴν δευτέραν ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου, θὰ δημοσιευθῶν ἀποτελέσματα.

Σ' εὐχαριστῶ, Ἑλλάς τῶν Ὀνειρίων, γιὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸ πρωτοχρονιτικὸν δῶρον ποὺ μοῦ ἔστειλες : εἰκόνα τοῦ ἱστορικοῦ ναυτοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὴν ἔστιαν αὐτὴν τὴν ἐν Ζακύνθῳ Φιλικῶν, ὅπου, ἐκτός τῶσαν ἄλλων, ὠρκεσθῇ καὶ ὁ Κολοκοτρώνης. Γιὰ μένα ἔχει ἀκόμη-μεγαλύτερη ἀξία τὸ δῶρον, γιὰτὶ εἶνε ἐλαιογραφία καμωμένη μὲ τὸ χέρι σου.

Νὰ μοῦ γράψῃς χωρὶς κανένα δισταγμὸν, ψυχὴ τῆς Σαπφούς. Ἐννοῶ πόσον ἐπληγώθη ἡ ἐθνικὴ σου φιλοτιμία, ὅταν ἀκούσῃς μὴ ξένην, μὴ Γαλλίδα, νὰ λέγῃ διὰ τὴν Νοσοκομεῖα μας δὲν διατηροῦνται σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι. Φυσικὰ, ἡ Γαλλία τὰ συγκρίνει μὲ τὰ εὐρωπαϊκά, ὅπου ἄλλῃ τάξει ἐπικρατεῖ. Ἡ ἀλήθεια δὲμᾶς εἶνε, ὅτι καὶ τὰ δικά μας μποροῦσε νὰ διατηροῦνται κάπως καλλίτερα. Δυστυχῶς, δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν δική σου φιλοτιμίαν... Ἐ, ἂς ἐλπίσωμε, ὅτι ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσῃς σεῖς, ἡ νέα γενεά, θὰ κάμῃτε διὰ τὰ πράγματα νὰλλάξουν στὸ καλλίτερον.

Βέβαια, Ἀεροπόρε! σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ πῇς τὴ λύπη σου, παρὰ τὴν μαμὰ σου καὶ σὲ μένα; Ὅσο γι' αὐτὴ ποὺ μοῦ λές σήμερα, σοῦ εὐχομαι ἔτσι μικρὰ καὶ περαστή; νὰ εἶνε ὅλες ἡ λύπης τῆς ζωῆς σου, Χαίρω πολὺ, ποῦ δὲν ἐπιστρέφῃς κούρασμένη ἀπὸ τὴν ἐργασία σου, ἐβρίσκες ξεκούρασιν στὰ ὥρατα πράγματα ποὺ γράφω.

Νὰ καὶ ὁ Μυστηριώδης Κερκυραῖος ποῦ, ἂν καὶ δυὸ χρόνια συνδρομητῆς, πέτος μόνον ἀπερίσσετα νὰ μοῦ γράψῃ, διὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του ἐνὶ τὴν χαρὰν ποὺ κάθε τόσο τοῦ προξενῶ μὲ τὰ ὥρατα μου διηγήματα, καὶ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς διαφόρους Διαγωνισμοὺς. Χαίρω πολὺ καὶ τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας ποὺ μοῦ ὑπόσχεσαι.

Καὶ σένα, Εὐέλπις Ἑλλάς, ποὺ μοῦ γράφεις πρώτῃ φορὰν, σὲ δεχόμαι μετὰ χαρὰς ὡς ἕνα τῶν πλεον ἀφωσιμένων συνδρομητῶν μου.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, Ἀττικὴ Νύξ. Τὴν ἐρωτήσιν σου δὲν ἐνόησα καλὰ: Ἐπρεπε νὰ βρῇς τυπογραφικὰ λάθη καὶ εἰς τὸ 5ον φυλλάδιον; Τὶ σοῦ χρειάζονται, ἀφού ὁ Διαγωνισμός θὰ γίνῃ μόνον μὲ τὰ λάθη τοῦ 4ου;

Ἀπὸ τῆς ὥρας πρωτοχρονιτικῆς εὐχῆς ποὺ μοῦ ἔγραψες ἡ Χρυσόφωτος Ἑλλάδα: «Σοῦ εὐχομαι ἀκόμη, ἀγαπητὴ Διάπλῃς, τὸν χρόνον αὐτὸ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν χεῖρά σου βρῆσκασι καὶ νὰ κατορθώσῃς, μὲ τὴ βοήθεια τῶν παιδιῶν σου, νὰ φθάσῃς στὸ σημεῖο ποῦ σοῦ πρέπει καὶ ποῦ ὁλόκαρδα ποθοῦμε μὲ τὰ παιδιὰ σου καὶ κάθε πατριώτης Ἑλλήν!»

Ἐννοῶ, Νέων, ὅτι ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα δὲν μοῦ γράφεις τώρα συχνά, καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου. Ψεύρω τὴν ἀγάπην σας καὶ δὲν σὰς παρρησιῶ. Νὰ πρὸς ὅμως τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὅτι δὲν εἶνε καμμὴ ἀνάγκη νὰλλάξῃ τὸ ῥατὸ ψευδώνυμό του καὶ νὰ σπᾷ τὴν τὴν κεφαλὴν τοῦ γιὰ νὰ βρῇ ἄλλο.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπᾶθῶμα, Μέλλων Ἐφευρότα. Τί; μοῦ ζητεῖς συγγνώμην, γιὰτὶ μοῦ γράφεις στὸν ἐνικό; Μὰ ὅλα μοῦ τὰ παιδιὰ ἔτσι μ' ἔχουν συνειδημένη. Μοῦ γράφουν ὅπως ὁ ἄγραφον στὴν ἴδια τους τὴ μητέρα.

Νὰ κ' ἕνας ἄλλος παλαιὸς συνδρομητῆς μου,

τοῦ 1908, ὁ Παναγιώτης Πραπόπουλος, ὁ ὅποιος εἶδε τυχαίως ἕνα φυλλάδιον ἐφευρότα, ἔμαθεν ἀπὸ αὐτὸ ὅτι γίνεται συνεισφορά διὰ τὴν ἐπαύριον μου κ' ἔπεισε νὰ μοῦ στείλῃ καὶ αὐτὸς ὅτι ἡμποροῦσε. Τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Ὁρᾶς ἐπιστολὰς μὲ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Πόπη Κ. Ζαραζ., Ἐπτάλοφος, Ἀντιόπη, Λευκοεπίσκοπος Ἀρχοντοπούλα, Μανόν, Δοξασμένη Ἑλλάς, Μικρὸς Ἀθῆναι, Τριλοφθαλμία, Ὑπερφανὸς Ἑλληνοπούλου, Πονεμένη Ἑλληνοπούλα, Κόκκινος Γαρυφαλός καὶ Ὑδὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ λόγια, τὰ ἐσπᾶθῶματα καὶ τὰς εἰσφορὰς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ

